

Párizs falaihoz közeledve a sűrű köd szertefoszlott, és Alice Banks előtt feltárultak a középkori francia főváros égbeszökő tornyai. Ha pár nappal ezelőtt valaki azt mondja neki, hogy a valóságban is szemügyre veheti mindazt, amelyet eddig csupán festményeken, rajzokon látott, vagy a leírások alapján elképzelt, legalábbis kinevette volna az illetőt. Tartott tőle, hogy városnézésre nemigen lesz ideje – a primor által engedélyezett intervallumban ez lehetetlenség –, és az első kézből szerzett tapasztalatait sem használhatja majd fel a vizsgáin. Fogai összekoccantak a hidegtől meg a félelemtől, de egy savanyú mosoly kíséretében picit eljátszadózott a gondolattal, hogy a rezzenetlen arccal, szódásszifon vastagságú szemüvege alól fürkész tekintettel őt vizslató Keagan professzornak egy ízben azt találja mondani: „Tisztelt tanár úr! Már meg ne sértődjön, de a korabeli Párizsról szóló értekezése több helyütt sántít!” Ehhez azonban először meg kell találnia a kristálydarabot, különben a jövőben már semmi sem fog történni!

Merthogy nem lesz jövő! Nem lesz Oxford, Keagan professzor, és a többi, és a többi.

Oxfordot, a tanulmányait nem sajnálta – Keagan professzort annál is kevésbé –, de az már szomorúsággal töltötte el, hogy vélhetően az átható tekintetű, kissé modoros bár, de jólelkű, udvarias és segítőkész poétával sem találkozhatna többé. Ez a gondolatmenet igen rossz érzéseket keltett benne. Megborzongott, aztán azon mélázott el, ha sikerülne is megtalálnia a kristálydarabot, akkor sem biztos, hogy találkozik még Villonnal. Lehetséges, hogy amint a kezében lesz a kő, megjelenik a köztes világ alakváltója, és már repülnek is vissza Londonba az időbuborékkal. Pedig mennyi mindent szeretne kérdezni tőle! Hiszen erről ábrándozik minden történész! Visszamenni a múltba, és beszélgetni a híres-hírhedt személyekkel, a történelem, az irodalom vagy a tudomány kimagasló alakjaival! Ez legalább egyszer mindenkinek megfordul a fejében, még akkor is, ha köztudott, hogy az időutazás nem több mint fantazmagória, homályos vágyalom.

Azaz, eddig az volt!

Azt azért Alice sem gondolta komolyan, hogy – ha az idő tovább is halad spirális útján – a primorok majd feltárják a menetek közti átjárás lehetőségét a halandók előtt. Hogy most itt lehet, csak neki adatott meg. Nem kért ugyan belőle, de azért öröm melengette a szívét. Más nem is melengethette, mert olyan hideg szél fújt, hogy szorosra húzta magán a költőtől kapott útiköpenyt. A fekete kabát elfedte teljes testét, egészen a földig ért, így sportcipője sem kandikált elő belőle. Csak azok vehették észre, akik alaposabban szemrevételezik lépkedés közben. A Saint-Victor-kapun ki- és beáramló tömeg – megrakott taligákkal, puttonyokkal vásárra siető gazdák, lovak nyergében feszítő fegyveresek, díszes és kevésbé felcicomázott hintókban vagy azok bakjain ülők – azonban ügyet sem vetett a több számmal nagyobb köpönyegbe bugyolált, furán kinéző lányra.

Alice Banks, átölelve magát karjával, hogy kevésbé érje mellkasát a szél, a lucskos hólében taposva, a Châtelet felé vette az irányt. Sportcipője már átázott, a hideg, mocskos víz átszivárgott a lábbeli varrásain, zoknijai pamutján, és milliónyi túsűrüssal kínozta lábfejét. Legszívesebben behúzódott volna egy ivóba, ahol átmelegedhet, erőt gyűjthet. Agyában egy képzeletbeli óra mutatói azonban könyörtelenül kúsztak előre.

Megdöbbenéssel tapasztalta, hogy a nagyapja lelkének darabkáját magában rejtő kristály pontosan arrafelé húzza, amerre – Villon útmutatása alapján – Pöttyös Pierre-t keresnie kell. Lehet, hogy már a kisfiúnál van a kő? Az igen nagy probléma lenne! A primor okfejtése jutott eszébe, amely szerint, ha más találja meg a kristálydarabot, az örökre elvész az időben.

Annyira elmerült a gondolataiban, hogy nem nézett se jobbra, se balra. Kitaratóan lépkedett a girbegurba utcák kövezetén, ügyet sem vetve a látnivalókra, a házakra, épületekre, a jövőmenőkre, akik gyakorta lökték félre útjukból. Egy terecskénél balra fordult – amerre tudni vélte a helyes irányt –, és egy elhagyatottabb sikátorba ért.

A félszemű, torzonborz csavargó – úgy tűnt – a semmiből toppant elé. Bal karjában hegyes végű botot szorongatott, jobbát nyitott tenyérrel lökte a lány felé. Koszcsíkos arcát hosszú,

fekete szakáll borította, szálai ragadtak a mocsoktól. Egyik szemét piszkos kötés fedte, amely a fél fejét és arcát is eltakarta. Horgas orrán kelések hegeit viselte, csupasz nyakán hosszú forradás húzódott keresztben.

– Alamizsnát a szegénynek! – krárogta. Alice alig értette a koldus toroka mélyéről nagy harákolás közepette előbukó szavakat. A férfi, hogy nyomatékot adjon kérésének, megragadta a lány vállát. Ujjai úgy vájtak a köpönyegen keresztül a húsába, ahogy nem olyan rég a cirkuszi jósnőé is, amikor figyelmeztette a nagyapjára leselkedő veszélyre.

– Aggyon má’ pár garast! – folytatta a csavargó, de nem úgy tűnt, mint aki rimánkodik, sokkal inkább, mint aki fenyeget.

Alice próbált úrrá lenni félelmén.

– Nincs nálam pénz! Kérem, engedjen el!

– Jobban tennéd, ha átkutatnád a zsebeid, mer’ könnyen e’jár ám a kezem! – sziszegte a félszemű, és olyan bűz tört elő a szájából, hogy a lány szinte elkábult. Ahogy beszélt, rothadó, fekete csonkok, szilánkok villantak elő ínyéből, amelyek egykoron fogak lehettek.

– Engedjen el! Így nem tudok a zsebembe nyúlni!

– Te’jesen idiotának néző’?! Kettő kezed van...

Alice egyik kezével benyúlt az útiköpeny zsebébe. Üres volt, ahogy számított is rá, ezért kifordította, hogy a félszemű is lássa.

– Ékszered biztos, ho’ van – nézett a lány kezére a haramia.

Alice lehúzta az ujjáról egyetlen gyűrűjét, amit még a nagyapjától kapott legutóbbi születésnapjára. A félszemű mohón kapott utána, és pillanatok alatt eltüntette rongyos felöltőjében.

– Most már engedjen! – bátorodott fel Alice. Az ajándékba kapott gyűrű elvesztése dühössé tette.

– Lássam oszt’ a víkuny nyakad! Láncod is van tán?! – erősködött a félszemű, szétrántva a köpönyeg szárnyait.

Alice Banksnek nem volt nyaklánc, de a koldus hirtelen mozdulata nagyon felbőszítette. Jobb lábát meglendítette, és úgy rúgta ágyékon az erőszakos haramiát, hogy az görnyedten hanyatlott az utca sarába. Mielőtt azonban a lány megkerülhette volna, a félszemű a hegyes botját Alice lába közé vetette. Az oxfordi eminens egyensúlyát veszítve rogyott térdre a támadója mellé. Villontól kapott útiköpenye immáron a hólében úszott.

Nehezen feltápászkodott, és éppen hátra tudott ugrani, mielőtt a bot lesújtott volna a nyakára. A csavargó – egyik kezével még mindig fájdalomtól lángoló ágyékát masszírozva – ismét meglengette a pálcáját. Alice pontosan tudta, hogy küzdelem nélkül nem úszhatja meg. Annak idején nagyapja megtanította pár önvédelmi fogásra, amely hasznára lehet majdan Oxfordban, ha egyes fiúk nem bírnak nagy természetükkel. Sosem gondolta volna, hogy ezeket bármikor is alkalmazni fogja a jövőben.

Illetve a múltban!

Az idő eme paradox voltának gondolatait számúzve fejéből egyik karjával félreütötte a botot, a másikkal pedig mintaszerű jobbegyenest helyezett el a félszemű gyomortájékán. A koldus-haramia ismét visszazuhant a sikátor mocskába, és magzati pózba kuporodva kapkodott levegő után. Alice leguggolt mellé, és gyorsan átkutatta a tehetetlenül vinnyogó férfi felöltőjének zsebeit. Amikor megtalálta a gyűrűjét, diadalittasan húzta vissza ujjára, és magára hagyva a sárban fetrengő támadóját ismét a Châtelet felé vette az irányt.

A bodegát gyorsan megtalálta. Körülnézett, és a téren csupán távolodó alakokat látott. Megzörgette a deszkaajtót. Mivel semmiféle választ nem kapott, ismét bekopogtatott. Már épp arra gondolt, hogy a volt fegyverraktárban nincs senki, amikor résnyire nyitották belülről az ajtót.

– Kicsoda maga? – kérdezte egy gyerekhang.

– Pöttyös Pierre-t keresem – mondta, aztán még hozzátette: – Villon úr küldött ide.

A válasza láthatólag kielégíthette az odabent meghúzódók kíváncsiságát, mert a deszkaajtó szélesre tárult előtte. Alice belépett a bódéba, és amikor szeme kissé hozzá szokott már a félhomályhoz, szemügyre vette a kisfiút és az idősebb kamaszt.

Pöttyös Pierre-nek angyali arca volt, és ezen mit sem változtatott, hogy a Teremtő telehintette apró szeplőkkel. Nem lehetett több kilenc-tíz évesnél, de tekintetében már a sokat megélt emberek tapasztalása csillogott. Rongyos gönceiben úgy nézett ki, mint egy madárijesztő, akár társa, a nyurga fiú.

Pierre tanácstalanul méregette Alice-t, miközben szőke üstökét vakargatta. Majd ijedten pislogott össze barátjával; mindketten úgy forgatták szemüket, mintha kísértetet látnának a lány személyében.

– Itt a lány, Denis, akiről hadováltál – mutatott a jövevényre a kisfiú.

– Ja – felelte kurtán a kamasz, vállát vonogatva.

Alice egy szót sem értett az egészből.

– Figyeljetez rám! Segítenetek kell! – hadarta, mert agyában a képzeletbeli óra mutatója ismét ugrott egyet.

– Tudjuk – bólintott a kisebbik gyerek.

– Honnan tudnátok? – lepődött meg a lány.

– Nem számít! Úgysem hinné el...

– A mai naptól én már mindent elhiszek – morogta Alice. – François Villon küldött hozzátok. Ugye ismeritek?

– Én ismerem – állt elé a szeplős gyerek. – Ő volt az, aki megszurta az apámat.

– Micsoda? – borzongott meg a lány.

– De nagyon jó ember, én tudom – sietett hozzátenni Pierre. – Apám tömlöcbe záratta az anyámat, aki ezt nem is élte túl. Villon uraság pedig egy verekedésben véletlenül leszúrta. Még hálás is vagyok neki!

– A te apád Ferrebouc, a pápai nótárius? – kérdezte álmélkodva Alice. Agyában pillanatok alatt illesztette össze a mozaikdarabkákat. Úristen! A magisternek törvénytelen gyermeke született! Ez aztán a felbecsülhetetlen információ! Keagan professzor biztosan szaporábban venné a levegőt, vagy kisebb gutaütést kapna az izgalomtól!

– Igen – sütötte le a szemét a kisfiú. Aztán – mivel látta, hogy a látogató a nyakigláb kamaszt bámulja – a barátja felé fordult. – Ő itt Vaskos Denis, pártfogóm és legjobb cimborám. Tudja, mi Kagylósok vagyunk...

– Nos, Pierre és Denis! Villon mester arra kért, hogy segítsenek megszerezni nekem valamit – húzta ki magát Alice, amikor túlesett az első meglepetéseken.

– És mi vóna az? – kérdezte a Vaskos Denis-nek nevezett patrónus.

– Az mindegy – vágta rá gyorsan a lány. Úgy vélte, az a legjobb, ha segítőtársai a lehető legkevesebbet tudják meg az idő mibenlétéről, a kristályról és arról, kicsoda is ő voltaképpen.

– Hogy segítsünk, ha nem tudjuk, mi az, amit keres? – tárta szét a karját Pierre.

– Azt tudom, hogy hol van.

– És hol van?

– A Châtelet-ben.

Pöttyös Pierre azt hitte, rosszul hall. A Châtelet-ben?! A kristály lenne az? De hiszen azt a poéta magával vitte! Rosszat sejtve megkérdezte:

– Csak nem egy kristályt keres?

– Nem egészen – feszengett Alice. Nem nagyon akaródzott, de végül is kibökte: – Csupán egy kristálydarabot.

– Hogy kerűt az oda? – vette át a szót a hórihorgas fiú.

– Most nincs időm ezt elmesélni nektek. Gondolkodjunk inkább azon, hogy juthatunk be az

épületbe!

– Ez könnyen megmondom! – szölt Vaskos Denis. – Sehogysz se’!

– Pedig nekem be kell jutnom. Talán éjfélig lehet időm...

– Aztán mi lesz? – kíváncsiskodott Pöttyös Pierre.

– Nagyon nagy baj! Legyen elég ennyi! Segítetek, vagy sem?

– Segítenénk mi, csak nem tudjuk, hogyan. Lehetetlenségnek tűnik – morfondírozott a kisfiú. Alice látta rajta, hogy csak úgy kattognak agyának fogaskerekei. – Nézzük végig, kik léphetnek a Châtelet-be! – Pierre az ujjain számolta a lehetőségeket: – Rabok, katonák, börtönörök, bírósági tisztviselők, papok, a városi őrség tagjai... Talán bejuthatna, mint rab...

– Nem hiszem – mosolygott Alice. – Csak az elítéltek kerülnek a Châtelet tömlöceibe, ahhoz meg ítélet kell. A rendelkezésemre álló idő alatt nem ítélnének el és csuknának rács mögé, bármilyen törvénytelenséget is követnék el. Meg aztán ki is kellene jutnom onnan...

Vaskos Denis egy ideje a gondolataiba mélyedt. Most hirtelen fölkapta a fejét.

– Lészen egy út! – ült mosoly csontos arcára.

Pierre és Alice türelmetlenül várakoztak, amíg a nagyra nőtt kamasz föl-alá sétált, hogy összeszedje a gondolatait.

– Milyen út, Denis? Mondd már! – ösztökélte a gyerek.

Denis megállt véget nem érő sétája közben, és a barátja felé fordult.

– A városi őrpáncsnok házáb’ tuttom szerint alagút húzódik a Châtelet-ig. Jó rég vájták, hogy katonákat juttassanak oda be, ha az ostromlók a Châtelet-t má’ kő’bevették.

– Biztos ez? – kérdezte Alice. Nem volt tudomása erről. Persze, másról sem. Nem igazán kirándulgathatnak a történészek a középkorba, hogy ilyen titkokra fényt derítsenek. A jelenben pedig híre-hamva sincs semmiféle alagútnak. De meglehet, hogy beomlott, vagy feltöltötték azóta.

– Látni nem láttam, de beszé’nek róla – válaszolta Denis.

– Ez jó megoldásnak tűnik – morogta maga elé Pierre. – De oda is be kell jutnunk...

– Majd ha ott leszünk, kitaláljuk! Induljunk! – javasolta Alice, bár semmi kedve nem volt kilépni a hidegbe.

– Rendbe’ – bölintott Denis, és az ajtó felé indult. Mielőtt kilépett volna rajta, hátrafordulva megkérdezte: – Hogy szólícsuk, nagysád?

– Alice-nek hívnak. Alice Banksnek.

– Maga angó’?

A lányt kissé idegesítette már, hogy amikor megtudják a nemzetiségét, olyan bizalmatlanul méregetik, mintha legalábbis a tatárok birodalmából érkezett volna, nem a csatorna túloldaláról. Hát még ha azt is tudnák, hogy a jövőből?!

– Angol vagyok! Talán probléma?! – sziszegte félig-meddig tettetett felháborodással.

A két fiú megvonogatta a vállát.

– Ezt azé’ titkó’juk. Különbén tétel a bíró előtt talá’ja magát, mint kém – morogta Vaskos Denis. – Oszt lútték a kristálydarabjának...